

Ve čtrnáctém století se v italské literatuře prosazuje žánr zvaný cantare. Do češtiny bychom tento výraz mohli překládat jako "zpěv" nebo "píseň", pro přehlednost se však přidržíme italského termínu, který je žánrově určitější. Cantare jsou epické skladby v oktávách, tradičně považované za primárně určené k recitaci na náměstích, ať už pěvcem z povolání či básníkem samým. Recitátor je v italštině nazýván cantastorie či cantabanco. Textů cantare je řádově několik desítek, diskutováno je jich cca čtyřicet.

Cantare jsou většinou skladby anonymní, u některých však autora známe (Antonio Pucci či Niccolo Cicerchia). Rozsahem se značně liší. Známe cantare o jednom zpěvu (např. Bruto Británský či Paní Lionessa), o dvou zpěvech (Krásný Gherardino, Radostná panna), Pucciho Královnu z Východu o čtyřech zpěvech, ale také cantare Orlando o jedenašedesáti zpěvech. Délka zpěvů je variabilní. Dalším společným formálním rysem cantare je vzývání nebeských mocností na začátku zpěvu.

Uvědomíme-li si délku některých cantare (zejména tzv. cantare cyklických Orlando, Spagna, ...), musíme se nutně tázat, zda určení k recitaci na náměstích je opravdu charakteristika společná pro celý žánr. Je velmi pravděpodobné, že z některých cantare deklamoval cantastorie jen určité vydělitelné epizody. Domnívám se, že cantare byla v neposlední řadě zamýšlena jako lehčí četba pro vzdělanou vrstvu.